

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **M. Š.**
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Zdeňkem Rajdou
sídlem Příkop 843/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor správní**
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2020, č. j. JMK 119073/2020, sp. zn. S-JMK 21756/2020 OSPŽ,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor správní, ze dne 27. 8. 2020, č. j. JMK 119073/2020, sp. zn. S-JMK 21756/2020 OSPŽ, se **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to k rukám žalobcova advokáta JUDr. Ing. Zdeňka Rajdy do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zrušil napadené rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 29. 5. 2020, sp. zn. 3850/OSC/MMB/0007322/2020, zn. OSC/TP/20/6, a řízení věci zrušení údaje o místě trvalého pobytu D. Š. na adrese X, vedeném z moci úřední dle § 12 odst. 1 písm. a) zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zastavil. Magistrát města Brna o zrušení údaje o místě trvalého pobytu D. Š. na adrese X dle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel (a současně určením, že se místem jejího trvalého pobytu v souladu s § 10 odst. 5 zákona o evidenci obyvatel stává sídlo ohlašovny, tzn. Brno, Husova 5) rozhodoval opakovaně, přičemž původní rozhodnutí ze dne 20. 1. 2020, sp. zn. 3850/OSC/MMB/0007322/2020, zn. OSC/TP/20/6, žalovaný rovněž zrušil, a to rozhodnutím ze dne 11. 3. 2020, č. j. JMK 42775/2020, sp. zn. S-JMK 21756/2020 OSPŽ, a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť po prostudování spisové dokumentace žalovaný dospěl k závěru, že magistrát neprováděl ve věci zrušení údaje o místě trvalého pobytu řádně dokazování, tzn. dostatečně nezjistil, zda v době ohlášení změny místa trvalého pobytu svědčilo D. Š. právo bydlení k předmětné nemovitosti, čímž nepostupoval v souladu § 3 správního řádu a nebylo tak prokázáno splnění podmínek dle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel.
2. K obdobnému závěru pak žalovaný dospěl i v žalobou napadeném rozhodnutí, když konstatoval, že *„provedeným dokazováním nebylo jednoznačně prokázáno, kdy došlo k zániku rodinné domácnosti a zda tedy D. Š. v době ohlášení změny místa trvalého pobytu svědčilo odvozené užívací právo – právo bydlení a byly tedy splněny náležitosti § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel (oprávněnost užívání bytu), neboť D. Š. neměla primárně povinnost při ohlášení svého trvalého pobytu na výše uvedenou adresu doložit souhlas manžela s ohlášením změny jejího trvalého pobytu. Vzhledem k tomu, že žádné další důkazy nebyly předloženy a tvrzení účastníků řízení jsou rozporná, nelze prokázat existenci či neexistenci rodinné domácnosti v době zápisu údaje o místě trvalého pobytu D. Š. na výše uvedenou adresu, tzn. nelze prokázat, že zápis byl proveden na základě neúplných dokladů, a že tedy byly splněny podmínky dle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel.“*

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce s uvedeným právním názorem žalovaného nesouhlasí, přičemž předně namítá, že v řízení bylo předloženo dostatečné množství důkazů, na základě kterých bylo lze dospět k závěru, že rodinná domácnost účastníků řízení zanikla několik let před ohlášením změny místa trvalého pobytu D. Š. na adresu X, dne 6. 5. 2019. Především pak poukazuje na závěry rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2020, č. j. 35 C 103/2019-44, o rozvodu manželství žalobce a D. Š., přičemž odmítá způsob, jakým se s jeho závěry vypořádal žalovaný, když je odmítl při formulaci svých právních závěrů zohlednit.
5. Žalobce zdůrazňuje, že D. Š. v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně i v rámci odvolacího správního řízení u žalovaného dovozovala své domnělé užívací právo k předmětné nemovitosti pouze z titulu tehdejší existence manželství se žalobcem. Opakovaně ve svých podáních odkazovala pouze na § 744 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění. Ani jednou se nevyjádřila k otázce zániku jejich rodinné

domácnosti v důsledku toho, že ji natrvalo opustila, vědoma si svých předchozích vyjádření. Žalobce nikdy nevyvozoval zánik rodinné domácnosti pouze z toho, že se D. Š. odstěhovala. Vždy tvrdil, k čemuž i předložil důkazy, že se D. Š. odstěhovala a natrvalo opustila rodinnou domácnost, která zanikla, čímž zaniklo jejich společenství, vč. společného hospodaření. Žalobce má za to, že předpoklad pro existenci odvozeného užívacího práva – práva bydlení druhého z manželů vychází z § 744 občanského zákoníku ve spojení s jeho § 743. Je tedy zřejmé, že v případě D. Š. a jejího „užívacího práva“ k domu na adrese X, by musely být splněny dvě podmínky, a to jednak existence manželství se žalobcem a také existence obydlí, kde by měli manželé rodinnou domácnost, to vše v době ohlášení změny místa trvalého pobytu D. Š. na adresu X. Existence manželství D. Š. a žalobce, které již zaniklo a netrvá, nemohlo založit její užívací právo k nemovitým věcem na předmětné adrese.

6. Žalobce tak namítá, že žalovaný nejenže nesprávně zjistil skutkový stav věci, ale po právní stránce ji i nesprávně posoudil. Vydal tak nezákonné rozhodnutí, které poškodilo žalobce, především jeho právo vlastnit majetek a nerušeně toto své právo vykonávat. Žalovaný pochybil, když správně a dostatečně Magistrátem města Brna zjištěný skutkový stav věci zcela pominul. Pokud měl žalovaný o skutkových závěrech pochybnosti, měl buď sám doplnit dokazování např. o spis Městského soudu v Brně sp. zn. 35 C 103/2019, o výsledcích účastníků řízení nebo měl rozhodnutí Magistrátu města Brna zrušit a věc mu vrátit k novému projednání za účelem doplnění dokazování.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrvává na své argumentaci z napadeného rozhodnutí, tím spíše, že žalobní námitky jsou obsahově totožné s námitkami předestřenými žalobcem v odvolacím řízení, přičemž tyto své argumenty ve vyjádření rekapituluje. K námitce žalobce ohledně zásahu do vlastnického práva žalobce v důsledku nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že z § 10 odst. 2 zákona o evidenci obyvatel vyplývá, že z přihlášení občana k trvalému pobytu nevyplývají žádná práva k objektu, ani k vlastníku nemovitosti. Zdůrazňuje se tím evidenční charakter institutu trvalého pobytu.
8. V replice k vyjádření žalovaného žalobce již toliko opakuje své závěry, vyjádřené v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Nadto pro upřesnění zdůrazňuje, že v žádném případě žalobce nedovožoval a nedovozuje zánik rodinné domácnosti pouze z toho, že se D. Š. odstěhovala do samostatného bytu, ale i z neexistence společného hospodaření, nezájmu o sebe navzájem a zániku jejich společenství jako celku. Navíc to byla sama D. Š., která ve svých jednotlivých podáních z doby před ohlášením změny místa svého trvalého pobytu na adresu X (viz návrh na rozvod manželství, žaloba o výživné manželky), tvrdila zánik rodinné domácnosti, vč. společného hospodaření několik let před tím, než své návrhy sepsala. Neexistuje tedy žádná pochybnost o tom, že rodinná domácnost žalobce a D. Š. zanikla řadu let před datem 6. 5. 2019, čímž jí zaniklo i odvozené užívací právo - právo bydlení. Jak bylo v řízení před Městským soudem v Brně, o rozvod manželství, prokázáno, stalo se tak v červnu roku 2015. Navíc předmětné nemovité věci nebyly v době zániku rodinné domácnosti žalobce a D. Š. ve vlastnictví žalobce. Tento tedy neměl výhradní právo v domě bydlet, které by bylo jiné nežli závazkové. Bydlet v domě mohl žalobce na základě dohody s jeho rodiči. V době, kdy žalobce toto výhradní právo nezávazkového charakteru získal, se již schylovalo k rozvodu manželství žalobce a D. Š. a jejich rodinná domácnost zhruba 3 a půl roku neexistovala. D. Š. tak zcela úmyslně při ohlášení změny svého trvalého pobytu, což učinila zcela záměrně, aby tak poškozovala žalobce, zamlčela

podstatné skutečnosti a ohlašovně uvedla skutečnosti nesprávné, resp. nepravdivé a daný zápis byl proveden na základě neúplných dokladů, kdy absentoval souhlas žalobce s ohlášením změny místa jejího trvalého pobytu.

IV. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud přezkoumal, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí Magistrátu města Brna, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
10. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce se závěry žalovaného ohledně nesplnění podmínek dle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel, neboť nebylo jednoznačně prokázáno, kdy došlo k zániku rodinné domácnosti a zda tedy D. Š. v době ohlášení změny místa trvalého pobytu svědčilo odvozené užívací právo – právo bydlení a byly tedy splněny náležitosti § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel (oprávněnost užívání bytu).
11. Podle § 12 odst. 1 zákona o evidenci obyvatel „*ohlašovna rozhodne o zrušení údaje o místu trvalého pobytu ... a) byl-li zápis proveden na základě pozměněných, neplatných nebo padělaných dokladů nebo nepravdivě nebo nesprávně uvedených skutečností.*“ Podle § 10 odst. 6 písm. c) téhož zákona platí, že „*při ohlášení změny místa trvalého pobytu podle odstavce 5 je občan povinen ... c) doložit vlastnictví bytu nebo domu, nebo doložit oprávněnost užívání bytu, anebo předložit úředně ověřené písemné potvrzení oprávněné osoby o souhlasu s ohlášením změny místa trvalého pobytu. Takové potvrzení se nevyžaduje v případě, že oprávněná osoba potvrdí souhlas na přihlašovacím tiskopisu k trvalému pobytu před zaměstnancem ohlašovny. Za oprávněnou osobu se považuje osoba starší 18 let, svéprávná, která je oprávněna užívat objekt uvedený v odstavci 1 nebo jeho vymezenou část (např. byt nebo obytnou místnost), anebo je provozovatelem ubytovacího zařízení, kde se občan hlásí k trvalému pobytu.*“
12. Výkladem citovaných ustanovení se opakovaně zabývala i judikatura správních soudů. Kupříkladu Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích (např. ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 121/2012- 47, ze dne 28. 7. 2011, č. j. 7 As 41/2011-255, či ze dne 6. 11. 2014, č. j. 10 As 125/2014-36, dostupných na www.nssoud.cz) vycházel ze smyslu právní úpravy trvalého pobytu. Především uvedl, že místem trvalého pobytu se podle § 10 odst. 1 zákona o evidenci obyvatel rozumí adresa pobytu občana v České republice. Tuto adresu si občan sám zvolí, a to zpravidla v místě, kde má rodinu, rodiče, byt nebo zaměstnání. Občan může mít jen jedno místo trvalého pobytu, a to v objektu, který je označen číslem popisným nebo evidenčním, popřípadě orientačním číslem a který je určen pro bydlení, ubytování nebo individuální rekreaci. Zákon o evidenci obyvatel výslovně v § 10 odst. 2 stanoví, že z přihlášení občana k trvalému pobytu nevyplývají žádná práva k objektu ani k vlastníku nemovitosti. Znamená to, že rozhodnutí ohlašovny nemá soukromoprávní důsledky a že se nikdo pouze na základě zaevidování, nezaevidování či zrušení údaje o místu trvalého pobytu nemůže domáhat vydání objektu bydlení, užívacího práva v něm či naopak jeho vyklizení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2007, č. j. 2 As 64/2005-108). Zdůrazňuje se tím evidenční charakter institutu trvalého pobytu. Rozšířený senát v této souvislosti dále dovodil, že součástí veřejného subjektivního práva na zvolení místa trvalého pobytu je také právo na to, aby na zvolené adrese místa trvalého pobytu nebyly evidovány osoby, které pro to nesplňují nebo přestaly splňovat zákonné podmínky.

13. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce je výlučným vlastníkem nemovitých věcí na adrese X, mimo jiné i domu č. p. X, vše v k. ú. X. D. Š. byla na základě vlastní žádosti dne 6. 5. 2019 přihlášena ohlašovnou k trvalému pobytu na adrese X, přičemž na přihlašovacím lístku je uvedeno „*bydlení (právo užívat – manželství)*“. Žalobce následně dne 11. 11. 2019 adresoval Magistrátu města Brna podnět ke zrušení údaje o místu trvalého pobytu D. Š. z moci úřední, v němž namítal, že jí žádné užívací právo nesvědčilo, neboť rodinná domácnost mezi manžely zanikla již v prosinci roku 2015, kdy jí D. Š. natrvalo opustila. Ohlašovně tak uvedla nesprávné, resp. nepravdivé skutečnosti. V návaznosti na to pak Magistrát města Brna dne 9. 1. 2020 z moci úřední zahájil řízení ve věci zrušení údaje o místu trvalého pobytu D. Š. na adrese X, v jehož průběhu byla vydána i výše citovaná rozhodnutí. Součástí správního spisu je i citovaný rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2020, č. j. 35 C 103/2019-44, o rozvodu manželství žalobce a D. Š., a rovněž protokol o jednání před městským soudem z téhož dne konaného v rámci uvedeného řízení sp. zn. 35 C 103/2019.
14. Podmínky pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu tedy upravuje § 12 zákona o evidenci obyvatel. V daném případě bylo postupováno podle písm. a) tohoto ustanovení s tím, že správními orgány byla posuzována otázka splnění jedné z náležitostí § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel. Toto ustanovení upravuje několik možností prokázání oprávněnosti žádosti o zápis trvalého pobytu, které je žadatel povinen ohlašovně doložit. Pro nynější případ je relevantní pouze druhý z případů, kdy je trvalý pobyt žadatele zapsán na základě prokázání užívacího práva k nemovitosti nebo její části (bytu). Jak již bylo zmíněno, D. Š. (z titulu trvání manželství s žalobcem, vlastníkem dané nemovitosti) v této souvislosti poukazovala na existenci odvozeného užívacího práva ve formě práva na bydlení v souladu s § 744 občanského zákoníku. Zatímco Magistrát města Brna (ve shodě s žalobcem) poukazuje na nesprávnost či nepravdivost D. Š. tvrzené skutečnosti, že jí k domu na adrese X svědčilo a svědčí odvozené užívací právo bydlení z titulu manželství a existence rodinné domácnosti, žalovaný s tímto hodnocením nesouhlasí, neboť dospěl k závěru, že nelze prokázat existenci či neexistenci rodinné domácnosti v době zápisu údaje o místu trvalého pobytu D. Š. na výše uvedenou adresu, tzn. nelze prokázat, že zápis byl proveden na základě neúplných dokladů, a tudíž nebyly splněny podmínky ve smyslu § 12 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel.
15. S tímto hodnocením žalovaného se nicméně krajský soud neztotožňuje, neboť má za to, že se nachází v rozporu se skutkovým stavem zjištěným v průběhu řízení o zrušení údaje o místu trvalého pobytu D. Š. Podle citovaného § 744 občanského zákoníku platí, „*je-li obydlí manželů dům nebo byt, k němuž má jeden z manželů výhradní právo umožňující v domě nebo bytě bydlet, a je-li to jiné právo než závazkové, vznikne uzavřením manželství druhému manželu právo bydlení. Vznikne-li jednomu z manželů takové výhradní právo za trvání manželství, vznikne tím druhému z manželů právo bydlení.*“ Pojem „obydlí manželů“ pak vymezuje § 743 odst. 1 občanského zákoníku, dle kterého „*manželé mají obydlí tam, kde mají rodinnou domácnost.*“
16. Z citovaných ustanovení občanského zákoníku plyne, že má-li k bytu (domu) jeden z manželů výhradní právo umožňující mu v něm bydlet, a je-li to jiné právo než závazkové (typicky právo vlastnické), vznikne druhému z manželů právo bydlení, přičemž se tak může stát uzavřením manželství, vzniklo-li výhradní právo před jeho uzavřením, nebo vznikem tohoto výhradního práva za trvání manželství, avšak pouze za předpokladu, že byt (dům) je obydlím manželů. Obydlím je pak místo, kde je vedena rodinná domácnost. Podrobnější definici (vymezení) rodinné domácnosti občanský zákoník neobsahuje, dle

judikatury Nejvyššího soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2019, sp. zn. 26 Cdo 3382/2017) lze však vyjít z definice formulované v souvislosti s výkladem § 743 občanského zákoníku komentářovou literaturou, podle níž „*je rodinnou domácností (manželů) společenství tvořené manžely, případně dalšími osobami trvale spolu žijícími ve společném obydlí (obydlí manželů) a společně hospodařícími* (srov. MELZER, F., TÉGL, P. a kol. *Občanský zákoník: velký komentář*. Sv. IV. Praha: Leges, 2016, s. 649). Existence rodinné domácnosti v předmětném domě nebo bytě je tak jednou ze základních podmínek vzniku i trvání práva bydlení. Proto dle Nejvyššího soudu nezbývá než uzavřít, že „*není-li byt (dům), k němuž má jeden z manželů výhradní právo umožňující mu v něm bydlet, a je-li to jiné právo než závazkové, obydlím manželů, např. v důsledku toho, že v něm není vedena rodinná domácnost, nevznikne v něm právo bydlení druhému z manželů.*“ (viz citovaný rozsudek sp. zn. 26 Cdo 3382/2017, zvýrazněno krajským soudem).

17. Klíčovou a mezi účastníky řízení (resp. mezi správními orgány) spornou otázkou tak správně byla primárně otázka existence, resp. trvání této rodinné domácnosti mezi žalobcem a D. Š. v době, kdy bylo rozhodováno o změně zápisu (adresy) jejího trvalého pobytu. Krajský soud v tomto ohledu přisvědčuje závěru Magistrátu města Brna, resp. žalobce, že v průběhu řízení o zrušení údaje o místu trvalého pobytu D. Š. byla prokázána nesprávnost (anebo přinejmenším úspěšně zpochybněna správnost a pravdivost) D. Š. tvrzené skutečnosti, že jí k domu na adrese X v době ohlášení změny trvalého pobytu svědčilo odvozené užívací právo bydlení z titulu manželství a existence rodinné domácnosti.
18. Jak již bylo výše rekapitulováno, v době ohlášení změny trvalého pobytu na adresu X byli sice D. Š. a žalobce stále ještě manželé, ale pokud jde o existenci jejich rodinné domácnosti, má krajský soud za to, že řada dílčích skutkových zjištění v celém svém souhrnu svědčí o skutečnosti, že o existenci společné domácnosti v dané době již hovořit nelze. O tomto závěru svědčí nejen závěry vyslovené Městským soudem v Brně v citovaném rozsudku č. j. 35 C 103/2019-44 v řízení o rozvodu manželství žalobce a D. Š. [viz např. „*Z provedeného dokazování má tedy soud za prokázané, že manželé bydleli v rodinném domě, kde v červnu 2015 manželka opustila společnou domácnost a přestěhovala se do spodního bytu v téže domě. Mezi účastníky není sporné tato doba ukončení soužití. (...) Dlouhodobý rozvrat je tedy shodně prokázán. Dlouhodobé neshody manželé potvrzují shodně (...). S ohledem na dobu, kdy manželé žijí odděleně, tedy více jak 4 roky, pak tento rozvrat soud považuje za trvalý. (...) Navíc když z provedeného dokazování vyplývá, že to byla manželka, která opustila společnou domácnost a dále rozvrat manželství respektive doba, po kterou manželé spolu již nežijí, je delší jak 3 roky. Za této situace, kdy manželství neplní žádnou ze svých funkcí po dobu řadu let, soud návrhu vyhověl a manželství rozvedl.*“], ale i z dalších provedených důkazů (viz samotný návrh D. Š. na rozvod manželství ze dne 27. 5. 2019 či žaloba D. Š. o výživné manželky ze dne 10. 12. 2018 k Městskému soudu v Brně, řízení vedeno pod sp. zn. 29 C 238/2018, v níž poukazuje na skutečnost, že „*manželství účastníků není již delší čas funkční, manželé spolu nebydlí a nevedou společnou domácnost a společně nehospodaří.*“) vyplývají skutečnosti, výrazně zpochybňující pravdivost a přesvědčivost tvrzení D. Š., že v době podání návrhu ze dne 6. 5. 2019 na změnu zápisu údaje o jejím místu trvalého pobytu na výše uvedenou adresu mezi ní a žalobcem i nadále existovala rodinná domácnost ve smyslu § 743 občanského zákoníku, od jejíž existence odvozovala své užívací právo k dané nemovitosti. Uvedené platí obzvláště za situace, kdy výše stručně shrnutá skutková zjištění nejsou mezi ní a žalobcem sporná, jelikož ve většině případů vycházejí ze samotných tvrzení D. Š., což svědčí i o možné žalobcem nadnesené účelovosti jejího jednání a tvrzení, a to vždy

v kontextu návrhu a řízení, kde byla činěna. Jako příklad lze uvést její tvrzení o existenci rodinné domácnosti (za účelem prokázání existence odvozeného užívacího práva na bydlení ke změně údaje o trvalém pobytu) jen tři týdny před podáním návrhu na rozvod manželství, v němž poukazuje na dlouhodobý a trvalý rozvrat manželství, kdy opustila společnou domácnost.

19. Krajský soud tak má (na rozdíl od žalovaného) za to, že Magistrát města Brna správně shledal za splnění podmínky pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu D. Š. na adrese X podle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci obyvatel, neboť přesvědčivým způsobem prokázal nesprávnost či nepravdivost D. Š. v souladu s § 10 odst. 6 písm. c) zákona o evidenci obyvatel tvrzené skutečnosti, že jí k domu na adrese X svědčilo odvozené užívací právo bydlení z titulu manželství a existence rodinné domácnosti s žalobcem, vlastníkem dané nemovitosti. Naopak žalovaný svůj právní názor založil na obecném konstatování, že nelze prokázat existenci či neexistenci rodinné domácnosti v době zápisu údaje o místu trvalého pobytu D. Š. na výše uvedenou adresu, aniž by však za tímto účelem sám přistoupil k prokázání té či oné skutečnosti, resp. důkladněji zdůvodnil její neexistenci. Nadto krajský soud (s ohledem na výše uvedené) nemůže přisvědčit opět obecně (bez bližšího zdůvodnění) prezentovanému názoru žalovaného, že citovaný rozsudek Městského soudu v Brně č. j. 35 C 103/2019 je sice veřejnou listinou, která osvědčuje právně významnou skutečnost, tento listinný důkaz však pouze osvědčuje, že manželství D. Š. a žalobce bylo pravomocně rozvedeno, přičemž odůvodnění předmětného rozsudku, v němž se soud zabýval informacemi a důkazy relevantními pro řízení o rozvodu manželství, však nelze automaticky považovat za důkaz, který by jednoznačně prokazoval, kdy došlo k zániku rodinné domácnosti výše jmenovaných manželů. Dle krajského soudu to byl spíše žalovaný, nikoliv Magistrát města Brna, jak žalovaný uváděl, kdo jednal v rozporu s jednou ze základních zásad, uplatňujících se ve správním řízení, tj. zásadou materiální (objektivní) pravdy dle § 3 správního řádu, dle níž je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost [§ 78 odst. 1 s. ř. s.], a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu [§ 78 odst. 5 s. ř. s.].
21. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
22. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna zástupce (advokáta) žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba, replika) ve výši $3 \times 3\,100$ Kč a tři režijní paušály ve výši 3×300 Kč, tedy celkem 10 200 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 142 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových

výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč.

23. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. ledna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu